

§ 3, 1ste Stk., 3die Linie, Henvisningen til §§ 20—23 er ikke tiltraadt af os, dog kan vi tilraade Henvisning til § 22.

§ 7, sidste Stykke: Til den i Skrivelsen fremsatte Begrundelse af vort Ændringsforslag skal vi yderligere tilføje: Kravet om en Gang aarlig Hvidtning, saaledes som Loven nu byder, uden anden Begrænsning end hvad der indeholdes i Ordene »hvor Forholdene tillader det«, og uden mindste Hensyn til, om det skønnes nødvendigt, har medført mange og betydelige Ulemper, mange og store, ofte ganske unyttige Bekostninger, og som Følge deraf megen Bitterhed hos de paagældende Virksomheders Indehavere. Disse finder det rimeligt, at Hvidtning foretages, naar det tiltrænges, naar et rimeligt og fornuftigt Hensyn til Arbejderne kræver det, men at skulle foretage en efter Omstændighederne kostbar Foranstaltning, uden at der kan paavises nogen som helst fornuftig Grund derfor, føles som en Uretfærdighed. Kravets Urimelighed maa forekomme indlysende alene derved, at det samme Paabud hvad Hyppighed angaar, gælder ganske ens for alle Rum, uden Hensyn til disses højst forskellige Anvendelse med deraf følgende større eller mindre Anledning til Forurening.

Til § 8, 2det Stk.: Som bemærket i bemeldte Skrivelse begrundes vort Forslag ved Ønskeligheden af, at den betydelige Udgift, som kunstig Opvarmning efter Omstændighederne kan kræve, udtrykkelig fremhæves i Loven til eventuel Begrænsning af Tilsynets Krav.

En saadan Begrænsning maa anses for i høj Grad nødvendig. Der vil i adskillige Virksomheder findes Lokaler, hvor Rummets Størrelse er bestemt ud fra helt andre Forudsætninger end Pladshensyn til et bestemt Antal Arbejdere, og hvor det i Loven foreskrevne Luftmaal pr. Arbejder saaledes kun er en ringe Brøkdel af det tilstedeværende, af ganske andre Hensyn paakrævede Rummaal. Der findes Bygninger med saadanne særlig store Rum, der under Hensyn til deres Anvendelse ere byggede meget høje, hvor hele Højden optages af et Rum, og hvor Ydervægge og Loft eller Tagflade for en stor Del dannes af store Glasflader, hvad der i høj Grad vanskeliggør Opvarmning. Hertil kommer, at det Arbejde, der vil være at udføre i saadanne Rum, kan nødvendiggøre, at Adgangen til disse bestaar af meget store Portaabninger, som en Del af Arbejdstiden af Hensyn til Transport maa holdes aabne. Under saadanne Forhold er der formentlig Grund til at overveje, hvorvidt Arbejdet i disse Rum i det hele taget i denne Forbindelse kan ligestilles med Arbejde i lukkede Rum, eller om det ikke snarere maa regnes som Arbejde i fri Luft.

Under Forhold som anført vil Bekostningen ved Varmeanlæg og dettes Drift i et Omfang, som kunde bringe det tilsigtede Resultat, langt overskride, hvad der fornuftmæssigt kunde kræves, og der kunde, hvis Krav om Opvarmning fastholdtes, blive Spørgsmaal om helt eller delvis at maatte standse Virksomheden en Del af Aaret.

§ 21, 3die Linie: Bestemmelsen »i eller udenfor Hjemmet« er ikke tiltraadt af os.

§ 23. Sidste Stykke er af os foreslaaet udskudt.

§ 25. Indledningen til denne Paragraf er af os foreslaaet saalydende: »I industrielle Virksomheder, hvor flere end 10 Arbejdere (mandlige og kvindelige) ere beskæftigede, skal der indrømmes kvindelige Arbejdere en samlet Hviletid af mindst 11 Timer i Døgnet o. s. v.